

at ogsaa Bestyreren har En eller Anden, som han har Lyft til at anbringe der. Han gaaer der da eet Aar eller to uden Løn og faaer sin Opdragelse der, men saa faaer han en stor Interesse derfor, og denne Interesse bliver tilfidsst en „Eidenskab“ hos ham for denne Sag. Ved Siden af denne Eidenskab klæber der imidlertid et stort Duffe om at faae Betaling derfor, og saa kommer man og begjæver Betaling til ham. Det er, som om Vedkommende besmurt sig med Fuglelim og søgte at faae saamange som muligt af Finantskassens Midler, der ligesom flyve om i Luften, til at klæbe fast derved. Dette er en af disse ubehagelige Forretninger, vi have ved Bevillingsmyndigheden, at være mod Ministeriet, hvor det ikke kan modstaae den Paatrængenhed, som søger ethvert Paaskud, der kan give det allermindeste Skin af Anledning til at skaffe sig en Indtægt paa Statskassens Regning, og derfor har ogsaa et Fleertal af Udvalget foreslaaet, at denne Bevilling nægtes. — Hvad angaaer det næste Indbringingsforslag, som knytter sig hertil, skal jeg ikke nærmere omtale det, da jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører derom har udtalt. — Hvad Theatret angaaer, har den ærede Ordfører ligeledes saa klart og simpelt ytret sig derom, at jeg ikke for Diebliffet troer at behøve nærmere at yttre mig desangaaende.

Kirke- og Underviisningsministeren: Efter den Indstilling, der med Hensyn til Theatret er kommen fra det ærede Udvalg, er der vistnok meget ringe Udsigt til, at det fra Ministeriets Side gjorte Forlangende vil blive bevilget af det ærede Thing. Jeg kan imidlertid ikke see Andet, end at Theatrets Stilling er en saadan, at jeg maa betragte denne Begring ved at gaae ind paa Ministeriets Forlangende for at være ikke en absolut Nægtelse, men kun en Udsættelse, indtil det klarere og tydeligere ligger for Dagen, at det er nødvendigt. Det er aldeles rigtigt, hvad der er blevet bemærket af den ærede Ordfører, at man er bleven enig om et Tilskud af 50,000 Rb. til Theatret; men det maa dog selvfølgelig derved have været underforstaaet fra begge Sider, at naar paa den ene Side Theatret kunde paavise et overordentligt stort Reserve-

fond, hvorfor det ikke havde nogen Anvendelse, vilde man nedsætte disse 50,000 Rb. Der er vist ingen af de ærede Herrer, som, derom er jeg overbevist, naar der fandtes nogle Hundrede Tusinde Rbl. i Reservefonden, et eneste Die-blik ville betænke sig paa at nedsætte de 50,000 Rbl. noget, sigende: Et saa stort Tilskud behøves ikke. Men idet jeg saaledes er overbevist om, at Enhver af de ærede Herrer vil sige: Det vilde vi naturligviis have gjort! maa jeg bede de ærede Herrer heller ikke at vende Diet bort fra den anden Side, naagt den kan være mindre lystelig, mindre glædelig at see paa, og naar der derfor er en Underbalance ved Theatret, og det virkelig viser sig, at et høiere Tilskud er nødvendigt, kan jeg ikke troe, at man vil unddrage sig fra at yde dette større Tilskud, medmindre man vil have, at den hele Anstalt skal styrte sammen. At betragte Theatret som et Institut, der skulde kunne komme under Fallit, det er Noget, som man kun kan sige for Spøg, men ikke for Alvor (Tscherning: Jo, for Alvor!). Selv den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds, der dog siger saa Meget for Alvor, kan ikke sige dette for Alvor (Tscherning: Jo!), thi en Statsinstitution, der bestyres af en ansvarlig Minister, kan ikke komme til at gjøre Fallit; for de Forpligtelser, der hvile paa Theatret, hæfter Statskassen; den kan ikke unddrage sig derfor. Jeg skal imidlertid villig indrømme, at denne Nødvendighed af et større Tilskud til Theatret naturligvis har staaet klarere for mig, end den har staaet for det ærede Finantsudvalg. Jeg har seet, at det vel et enkelt Aar kan lykkes Theatret at tilveiebringe større Indtægter, men at der dog har været en Tilbagegang. Abonnementet indbragte saaledes i 1859—60 66,900 Rb., i 1860—61 63,000 Rb., og i 1861—62 57,840 Rb.; det vil altsaa sees, at i disse 3 Aar er der en Tilbagegang af circa en halv Snees Tusind Rb. Denne Slingren i Indtægterne — jeg haaber, at de igjen ville hæve sig — kan imidlertid ikke være det Afgjørende for mig til at komme med det Forlangende, jeg har gjort; hvad der for mig har været det Afgjørende, det er, at som Theatret nu staaer paa Kongens Nytorv, saaledes kan Rigsdagen ikke ville, at det skal blive staaende; der er Ingen,